

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

10. august 2017*ⁱ

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne – betingelser for fuldbyrdelse – fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse – artikel 4a, stk. 1, indsat ved rammeafgørelse 2009/299/RIA – arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf – begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« – procedure, som ændrer tidligere idømte straffe – afgørelse om fastsættelse af en samlet straf – afgørelse afsagt, uden at den pågældende selv var til stede – dømt person, der ikke selv var til stede under retssagen i forbindelse med hans oprindelige domfældelse, hverken i første instans eller under appellsagen – person, der blev repræsenteret ved en juridisk rådgiver i forbindelse med appellsagen – arrestordre, som ikke indeholder oplysninger herom – konsekvenser for den fuldbyrdende judicielle myndighed«

I sag C-271/17 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) ved afgørelse af 18. maj 2017, indgået til Domstolen den samme dag, i en sag om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

Sławomir Andrzej Zdziasek,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. juli 2017,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Sławomir Andrzej Zdziasek ved advokaterne M. Bouwman og B.J. Polman,
- Openbaar Ministerie ved K. van der Schaft og U.E.A. Weitzel, som befuldmægtigede,
- den nederlandske regering ved M. Noort og M. Bulterman, som befuldmægtigede,

* Processprog: nederlandsk.

- Irland ved J. Quaney, som befuldmægtiget, bistået af C. Noctor, BL,
 - den polske regering ved B. Majczyna, M. Nowak og K. Majcher, som befuldmægtigede,
 - Europa-Kommissionen ved R. Troosters og S. Grünheid, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. juli 2017, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Nederlandene af en europæisk arrestordre udstedt af Sąd Okręgowy w Gdańsku (den regionale domstol i Gdańsk, Polen) mod Sławomir Andrzej Zdziasek med henblik på fuldbyrdelsen af en frihedsstraf i Polen.

Retsforskrifter

International ret

EMRK

- 3 Artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«), som blev undertegnet den 4. november 1950 i Rom, med overskriften »Ret til retfærdig rettergang« bestemmer:

»1. Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse. Dommen skal afsiges i et offentligt møde, men pressen og offentligheden kan udelukkes helt eller delvis fra retsforhandlingerne af hensyn til sædeligheden, den offentlige orden eller den nationale sikkerhed i et demokratisk samfund, når det kræves af hensynet til mindreårige eller til beskyttelse af parternes privatliv, eller under særlige omstændigheder i det efter rettens mening strengt nødvendige omfang, når offentlighed ville skade retfærdighedens interesser.

2. Enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans skyld er bevist i overensstemmelse med loven.

3. Enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal mindst have ret til følgende:

- a) at blive underrettet snarest muligt, udførligt og på et sprog, som han forstår, om indholdet af og årsagen til den sigtelse, der er rejst mod ham
- b) at få tilstrækkelig tid og lejlighed til at forberede sit forsvar

- c) at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer, som han selv har valgt, og, hvis han ikke har tilstrækkelige midler til at betale for juridisk bistand, at modtage den uden betaling, når dette kræves i retfærdighedens interesse
- d) at afhøre eller lade afhøre imod ham førte vidner og at få vidner for ham tilsagt og afhørt på samme betingelser som vidner, der føres imod ham
- e) at få vederlagsfri bistand af en tolk, hvis han ikke forstår eller taler det sprog, der anvendes i retten.«

EU-retten

Chartret

4 Artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) indgår i chartrets afsnit VI med overskriften »Retfærdighed i retssystemet«.

5 Chartrets artikel 47 med overskriften »Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol« har følgende ordlyd:

»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

[...]«

6 Forklaringerne til chartret om grundlæggende rettigheder (EUT 2007, C 303, s. 17, herefter »forklaringerne til chartret«) præciserer for så vidt angår chartrets artikel 47, stk. 2, at denne bestemmelse svarer til artikel 6, stk. 1, i EMRK.

7 I forklaringerne til chartret tilføjes vedrørende nævnte artikel 47, at »[i] EU-retten finder retten til en domstol ikke kun anvendelse på tvister om borgerlige rettigheder og pligter. Det er en af følgerne af, at EU er et retsfællesskab, som Domstolen fastslog i [dom af 23. april 1986, Les Verts mod Parlamentet (294/83, EU:C:1986:166)]. Bortset fra deres anvendelsesområde finder garantierne i EM[R]K dog anvendelse på lignende måde i EU«.

8 Chartrets artikel 48 med overskriften »Uskyldsformodning og ret til et forsvar« bestemmer:

»1. Enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans eller hendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven.

2. Respekt for retten til et forsvar er sikret enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse.«

9 I forklaringerne til chartret præciseres i denne henseende:

»Indholdet af artikel 48 er det samme som artikel 6, stk. 2 og 3, i EM[R]K [...]

[...]

I overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, har denne ret samme betydning og omfang som den, der er sikret ved EM[R]K.«

10 Chartrets artikel 51 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer følgende i stk. 1:

»Bestemmelserne i dette charter er rettet til Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten. [...]«

11 Chartrets artikel 52 med overskriften »Rækkevidde og fortolkning af rettigheder og principper« bestemmer:

»1. Enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

[...]

3. I det omfang dette charter indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har de samme betydning og omfang som i konventionen. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse.

[...]

7. Unionens og medlemsstaternes domstole tager behørigt hensyn til de forklaringer, der er udarbejdet som en vejledning ved fortolkningen af dette charter.«

Rammeafgørelse 2002/584 og 2009/299

12 Femte, sjette, ottende, tiende og tolvte betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:

»(5) [...] vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbydelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. [...]

(6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.

[...]

(8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.

[...]

(10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, [EU, nu efter ændring artikel 2 TEU,] hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til artikel 7, stk. 1, [EU, nu efter ændring artikel 7, stk. 2, TEU,] med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.

[...]

(12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 [EU], og som afspejles i [chartret], navnlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

[...]«

13 I denne rammeafgørelses artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmes:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [EU].«

14 I den nævnte rammeafgørelses artikel 3, 4 og 4a opregnes de obligatoriske og fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

15 Rammeafgørelse 2009/299 præciserer grundene til, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i en medlemsstat kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, når den pågældende person ikke selv var til stede under den pågældendes retssag. 1., 2., 4., 6.-8., 14. og 15. betragtning hertil lyder:

»(1) Anklagedes ret til selv at være til stede under retssagen indgår i retten til en retfærdig rettergang i henhold til artikel 6 i [EMRK], som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. [Sidstnævnte] har endvidere erklæret, at anklagedes ret til selv at være til stede under retssagen ikke er absolut, og at anklagede under visse omstændigheder af egen fri vilje udtrykkeligt eller stiltiende, men utvetydigt, kan give afkald på denne ret.

(2) De forskellige rammeafgørelser om gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af endelige retsafgørelser behandler ikke konsekvent spørgsmålet om afgørelser afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede. Disse forskelle vil kunne vanskeliggøre juristernes arbejde og hindre det retlige samarbejde.

[...]

- (4) Det er derfor nødvendigt at fastsætte klare og fælles grunde til at undlade at anerkende afgørelser afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede. Denne rammeafgørelse tager sigte på at præcisere definitionen af sådanne fælles grunde, der giver den fuldbyrdende myndighed mulighed for at fuldbyrde afgørelsen, selv om den pågældende person ikke var til stede under retssagen, under fuld hensyntagen til personens ret til et forsvar. Det er ikke meningen, at denne rammeafgørelse skal regulere de former og metoder, herunder proceduremæssige krav, der skal anvendes for at opnå de i rammeafgørelsen angivne resultater, hvilket henhører under medlemsstaternes nationale ret.

[...]

- (6) Bestemmelserne i denne rammeafgørelse om ændring af andre rammeafgørelser fastsætter betingelser for, hvornår anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede, ikke bør nægtes. Det drejer sig om alternative betingelser; når en af betingelserne er opfyldt, garanterer den udstedende myndighed ved at udfylde den dertil indrettede del af den europæiske arrestordre eller af den relevante attest til de andre rammeafgørelser, at kravene er eller vil blive opfyldt, hvilket bør være tilstrækkeligt til, at afgørelsen kan fuldbyrdes på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse.
- (7) Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede, bør ikke nægtes, hvis han/hun enten er blevet indkaldt personligt og derved er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller hvis han/hun på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag. I denne forbindelse forudsættes det, at den pågældende er blevet underrettet »i tide«, dvs. i så god tid, at han/hun har kunnet deltage i retssagen og effektivt udøve sin ret til et forsvar.
- (8) Anklagedes ret til en retfærdig rettergang er sikret ved [EMRK] som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Denne ret omfatter den pågældendes ret til selv at være til stede under retssagen. For at kunne udnytte denne ret skal den pågældende være klar over den berammede retssag. I henhold til denne rammeafgørelse skal hver enkelt medlemsstat i overensstemmelse med national ret sikre, at den pågældende er klar over retssagen, idet kravene i denne konvention samtidig overholdes. Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis kan der, når det afgøres, om den måde, hvorpå underretningen er givet, er tilstrækkelig til at sikre, at den sigtede er klar over retssagen, eventuelt også tages særligt hensyn til den omhu, som den pågældende har udøvet for at modtage den underretning, som er stilet til ham/hende.

[...]

- (14) Denne rammeafgørelse indskrænker sig til at præcisere definitionen af grunde til at undlade anerkendelse i retsakter om gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. Bestemmelser som dem, der vedrører retten til at få en sag genoptaget, har derfor et anvendelsesområde, der er begrænset til en definition af disse grunde til at undlade anerkendelse. De tager ikke sigte på en harmonisering af de nationale lovgivninger. Denne rammeafgørelse berører ikke Den Europæiske Unions fremtidige instrumenter til indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning på det strafferetlige område.
- (15) Grundene til at undlade anerkendelse er fakultative. Medlemsstaternes mandat til at fastsætte disse grunde i national ret er imidlertid særligt bestemt af retten til en retfærdig rettergang, under hensyn til det overordnede formål med denne rammeafgørelse, som er at styrke personers proceduremæssige rettigheder og lette det retlige samarbejde i straffesager [...]

16 Artikel 1 i rammeafgørelse 2009/299 med overskriften »Formål og anvendelsesområde« bestemmer:

»1. Formålene med denne rammeafgørelse er at styrke de proceduremæssige rettigheder for personer, der er genstand for en straffesag, at lette det retlige samarbejde i straffesager og navnlig at forbedre den gensidige anerkendelse af retsafgørelser mellem medlemsstater.

2. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i EU-traktatens artikel 6, herunder retten til et forsvar for enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, og de forpligtelser, der påhviler judicielle myndigheder i denne henseende, berøres ikke.

3. I denne rammeafgørelse fastsættes fælles regler for anerkendelse og/eller fuldbyrdelse i én medlemsstat (fuldbyrdelsesmedlemsstaten) af retsafgørelser, der udstedes af en anden medlemsstat (udstedelsesmedlemsstaten) under en retssag, hvor den pågældende ikke selv var til stede [...]«

17 Artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 blev indsat ved artikel 2 i rammeafgørelse 2009/299 og har overskriften »Afgørelser afsagt under og efter en retssag, hvor den pågældende ikke selv var til stede«. Artiklens stk. 1 har følgende ordlyd:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale ret

a) i rette tid

i) enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag

og

ii) er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen

eller

b) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen

eller

c) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inklusive nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret

i) udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

eller

ii) ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

eller

- d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men
 - i) vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret
 - og
 - ii) vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke som nævnt i den pågældende europæiske arrestordre.«

18 Artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

- a) den eftersøgte identitet og nationalitet
- b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet
- c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2
- d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri
- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat
- g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.«

19 Denne rammeafgørelses artikel 15 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« fastsætter:

»1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.

2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.«

20 Følgende fremgår af den nævnte rammeafgørelses artikel 17:

»1. En europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.

2. I de tilfælde, hvor den eftersøgte giver sit samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest ti dage efter, at dette samtykke er givet.

3. I andre tilfælde bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest 60 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.

4. I konkrete tilfælde, hvor den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes inden for de i stk. 2 og 3 fastsatte frister, underretter den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene hertil. I så fald kan fristerne forlænges med yderligere 30 dage.

[...]«

- 21 Litra d) i standardmodellen til en europæisk arrestordre, der er vedlagt som bilag til rammeafgørelse 2002/584, er affattet således:

*) Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

- Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
- Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
- Bekræft i benægtende fald en af følgende muligheder:
 - 3.1a den pågældende er blevet indkaldt personligt den ... (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.
ELLER
 - 3.1b den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er faktisk på anden vis blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.
ELLER
 - 3.2 den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.
ELLER
 - 3.3 den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den ... (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
 - den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen
ELLER
 - den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist
ELLER
 - 3.4 den pågældende har ikke personligt fået afgørelsen forkyndt, men
 - den pågældende vil personligt få afgørelsen forkyndt snarest muligt efter overgivelsen, og
 - den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
 - den pågældende vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke, som vil være ... dage.
- Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, hvordan den relevante betingelse er blevet opfyldt:
.....
.....*

Nederlandsk ret

- 22 Overleveringswet (lov om overgivelse) af 29. april 2004 (Stb. 2004, nr. 195, herefter »OLW«) gennemfører rammeafgørelse 2002/584 i nederlandsk ret.

23 OLW's artikel 12 er affattet således:

»Overgivelse er ikke tilladt, hvis den europæiske arrestordre er udstedt for at opfylde en dom, og tiltalte ikke selv var til stede under den retssag, der førte til denne dom, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at tiltalte i overensstemmelse med de proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstat:

- a) er blevet indkaldt rettidigt og personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at tiltalte var klar over den berammede retssag, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om tiltalte ikke er til stede under retssagen, eller
- b) var blevet informeret om retsmødet, og en advokat, som tiltalte havde udpeget, eller som var blevet beskikket af det offentlige, havde varetaget tiltaltes interesser under retsmødet, eller
- c) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inklusive nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret
 - 1° udtrykkeligt har erklæret ikke at ville anfægte afgørelsen eller
 - 2° ikke inden for den foreskrevne frist har begæret om fornyet prøvelse eller anke eller
- d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men
 - 1° vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
 - 2° underrettes om den frist, inden for hvilken der skal fremsættes begæring om genoptagelse eller indgives appel, således som det anføres i den pågældende europæiske arrestordre.«

24 Litra D) i bilag 2 til OLW med overskriften »Model til europæisk arrestordre [...]« svarer til litra d) i bilaget til rammeafgørelse 2002/584.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 25 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret, Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene), den 17. januar 2017 af officier van justitie bij de Rechtbank (anklagemyndigheden ved denne ret) fik forelagt en anmodning om at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt den 12. juni 2014 af Sąd Okręgowy w Gdańsku (den regionale domstol i Gdańsk, Polen) (herefter »den omhandlede europæiske arrestordre«).
- 26 Denne europæiske arrestordre vedrører anholdelse og overgivelse af Sławomir Andrzej Zdziaszek, en polsk statsborger med bopæl i Nederlandene, med henblik på fuldbyrdelse i Polen af to fængselsstraffe.
- 27 I denne forbindelse fremgår det af den nævnte europæiske arrestordre, at der foreligger en dom om fastsættelse af en samlet straf, afsagt den 25. marts 2014 af Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo, Polen). Denne afgørelse vedrører fem forhold, opregnet fra 1-5, som udgør de overtrædelser af polsk ret, som Sławomir Andrzej Zdziaszek har begået.

- 28 I afgørelse af 25. marts 2014 bestemte Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo) ex officio:
- Den frihedsstraf, som Sławomir Andrzej Zdźiaszek er blevet idømt for forhold 1 ved Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo) ved retskraftig dom af 21. april 2005, og den frihedsstraf, som samme person er blevet idømt for forhold 2 ved Sąd Rejonowy w Gdyni (den regionale domstol i Gdynia, Polen) ved retskraftig dom af 16. juni 2006, lægges sammen til en enkelt frihedsstraf på et år og seks måneder.
 - Den kumulerede frihedsstraf på fire år, som Sławomir Andrzej Zdźiaszek er blevet idømt for forholdene 3-5 ved Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo) ved retskraftig dom af 10. april 2012, ændres til en kumuleret frihedsstraf på tre år og seks måneder, da dette kræves i henhold til en for den pågældende gunstig lovændring.
- 29 Hvad angår frihedsstraffen vedrørende forholdene 1 og 2 fastslog den forelæggende ret ved afgørelse af 11. april 2017:
- Overgivelsen af Sławomir Andrzej Zdźiaszek afslås, for så vidt som denne frihedsstraf vedrører forhold 1, idet dette forhold, således som det er beskrevet i den omhandlede europæiske arrestordre, ikke er strafbart efter nederlandsk ret.
 - Fuldbyrnelsen af denne europæiske arrestordre stilles i bero, for så vidt som denne frihedsstraf vedrører forhold 2, med henblik på at gøre det muligt for retten at anmode den udstedende judicielle myndighed om supplerende oplysninger.
- 30 Denne anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører kun frihedsstraffen vedrørende de lovovertrædelser, som udgøres af forholdene 3-5.
- 31 Det fremgår af litra d) i den omhandlede europæiske arrestordre, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek ikke selv var til stede under den retssag, der førte til den retsafgørelse, som endeligt fastsatte den straf, som han skal afsone.
- 32 I dette litra d) satte den udstedende myndighed kun kryds ved punkt 3.2, som er affattet således:
- »Den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.«
- 33 I nævnte litra d) udfyldte den udstedende myndighed punkt 4, som gør det muligt at præcisere grunden til, at den var af den opfattelse, at betingelsen i punkt 3.2 er opfyldt, således:
- »Afholdelsen af retssagen blev behørigt forkyndt for [Sławomir Andrzej Zdźiaszek] i overensstemmelse med bestemmelserne i den polske strafferetsplejelov. Forkyndelsen blev fremsendt til den adresse, som den dømte person havde meddelt under retssagens indledende fase. Han blev underrettet om konsekvenserne af ikke at oplyse de retslige myndigheder om en ændring af bopæls- eller opholdsadressen. Under retssagen fik [Sławomir Andrzej Zdźiaszek] bistand af en advokat inden for rammerne af retshjælp, idet denne var til stede såvel under retssagen som ved domsafsigelsen.«
- 34 Af de supplerende oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed fremgår:
- Punkt 3.2 og forklaringen i punkt 4 vedrører den procedure, der førte til dommen om fastsættelse af en samlet straf af 25. marts 2014, og ikke de tre domfældelser, der ligger til grund for denne.

- I procedurer som den, der førte til afgørelsen af 25. marts 2014, gælder efter polsk ret følgende:
 - a) »Genstanden for den sag, der er omfattet af denne procedure«, er ikke længere omtvistet.
 - b) »Straffe pålagt ved en retslig bindende dom« er grundlaget for en dom om fastsættelse af en samlet straf.
 - c) En dom om fastsættelse af en samlet straf vedrører udelukkende »spørgsmål vedrørende sammenlægning af disse straffe til en (eller flere) samlet(de) straf(fe) og spørgsmålet om i den samlede straf at fradrage visse afsonede perioder«.
 - d) En sådan dom er »ved sin karakter gunstig for den dømte person«, eftersom det at »kombinere enkeltstående straffe til en samlet straf i praksis medfører, at længden af den straf, der skal afsones, afkortes væsentligt«.

 - Sławomir Andrzej Zdźiaszek fik tilsendt en indkaldelse til et første retsmøde den 28. januar 2014 til den af ham opgivne adresse. Sidstnævnte kvitterede ikke for indkaldelsen og var ikke til stede under dette retsmøde. Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo) udpegede ex officio en advokat til at repræsentere Sławomir Andrzej Zdźiaszek og udsatte efterfølgende sagen. Sidstnævnte blev tilsagt på samme måde til et andet retsmøde den 25. marts 2014, hvorfra han udeblev. Den ex officio beskikkede advokat deltog i det retsmøde, hvori dommen om fastsættelse af en samlet straf blev afsagt.
- 35 På grundlag af disse oplysninger, som den udstedende judicielle myndigheder har fremsendt, er den forelæggende ret af den opfattelse, at den omstændighed, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse 2002/584, der svarer til den situation, der er omhandlet i litra d), punkt 3.2, i standardmodellen til en europæisk arrestordre, som er bilagt denne rammeafgørelse, ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, eftersom det ikke fremgår af de nævnte oplysninger, at den eftersøgte person »var klar over den berammede retssag«, eller at han »havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen«.
- 36 Den forelæggende ret har indledningsvis rejst spørgsmålet, om en sådan afgørelse som dommen om fastsættelse af en samlet straf af 25. marts 2014, hvorved en kumuleret frihedsstraf, som den pågældende forinden definitivt var blevet idømt, ændres til hans fordel, og hvorved særskilte frihedsstraffe, som han tidligere definitivt var blevet idømt, lægges sammen til en enkelt frihedsstraf, men i forbindelse med hvilket spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende har begået de strafbare handlinger, ikke længere er på tale, henhører under artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 37 Hvis dette er tilfældet, vil den forelæggende ret med rette kunne afvise at fuldbyrde den omhandlede europæiske arrestordre med den begrundelse, at betingelsen i artikel 4a, stk. 1, litra b), i denne rammeafgørelse ikke er opfyldt.
- 38 Denne ret finder ikke desto mindre, at det rejste spørgsmål skal besvares benægtende, i det væsentlige som følge af ordlyden af litra c) og d) i artikel 4a, stk. 1, i den nævnte rammeafgørelse, hvor sætningen »som giver mulighed for, at sagens realiteter inklusive nye beviser bliver taget op igen« findes i begge litraer.
- 39 Ifølge den nævnte ret følger det af denne formulering, at den omhandler den situation, hvor kriminalretten træffer afgørelse om sagens realitet, således at den har taget stilling til den pågældendes skyld, henset til den lovovertrædelse, som foreholdes ham, og i givet fald har idømt ham en sanktion som følge af denne lovovertrædelse. Dette er derimod ikke tilfældet med en dom om fastsættelse af en samlet straf, således som den, der blev afsagt den 25. marts 2014 af Sąd Rejonowy w Wejherowie (den regionale domstol i Wejherowo), eftersom spørgsmålet om den pågældendes skyld ikke længere omhandles i forbindelse med en procedure af denne slags.

- 40 Den forelæggende ret har imidlertid præciseret, at den polske udstedende judicielle myndighed tværtimod synes at være af den opfattelse, at en afgørelse af denne art henhører under artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, eftersom den i litra d) i den omhandlede europæiske arrestordre kun nævner oplysningerne vedrørende den retssag, der førte til dommen om fastsættelse af en samlet straf, og ikke de oplysninger, der vedrører den pågældendes domfældelse, som ligger til grund for sidstnævnte.
- 41 Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, finder den forelæggende ret dernæst, at det med hensyn til den underliggende domfældelse må undersøges, om den pågældende på tidspunktet for den domfældelse, der ligger til grund for dommen om fastsættelse af en samlet straf, selv var til stede under den retssag, der førte til denne domfældelse, og, i benægtende fald, om der foreligger en af de omstændigheder, der omhandles i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), i rammeafgørelse 2002/584.
- 42 Hvad angår den underliggende dom har de polske judicielle myndigheder i det foreliggende tilfælde på anmodning fra den nederlandske anklagemyndighed fremsendt supplerende oplysninger, hvoraf det fremgår, at Sławomir Andrzej Zdziasek ikke selv var til stede under nogen af retsmøderne vedrørende sagens realitet, hverken i første instans eller under appelsagen.
- 43 Med hensyn til spørgsmålet, om en af de omstændigheder, der omhandles i litra a)-d) i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, finder anvendelse, har den forelæggende ret konstateret, at den udstedende judicielle myndighed ikke har anvendt litra d), punkt 2, i formularen til den europæiske arrestordre eller oplyst, hvilken af kategorierne i litra d), punkt 3, i denne formular der finder anvendelse.
- 44 Spørgsmålet er, om den forelæggende ret under disse omstændigheder kan nægte at fuldbyrde den omhandlede europæiske arrestordre af denne grund.
- 45 Denne retsinstans finder, at der er holdepunkter for at besvare dette spørgsmål bekræftende.
- 46 Det vil således kunne udledes af ordene »medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at«, som er anvendt i indledningen til artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at der principielt skal gives oplysning om anvendelse af en af de omstændigheder, der omhandles i denne bestemmelses litra a)-d), i formularen til den europæiske arrestordres litra d) eller i al fald i overensstemmelse med den formulering, der anvendes i de der beskrevne kategorier.
- 47 En sådan fortolkning er ligeledes i overensstemmelse med de formål, der forfølges med denne rammeafgørelse, som består i, for det første, at sikre, at den endelige afgørelse om fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre træffes inden for den fastsatte frist, således at antallet af sager, som nødvendiggør anmodninger om supplerende oplysninger, reduceres mest muligt, for det andet, at fastsætte en præcis og ensartet begrundelse for afslag samt, for det tredje, at gøre det muligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed enkelt og gennemsigtigt at sikre sig, at den pågældendes ret til forsvar overholdes.
- 48 Den forelæggende ret har imidlertid præciseret, at der ligeledes foreligger oplysninger til støtte for den modsatte påstand. De udstedende judicielle myndigheder synes generelt at være af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at gøre brug af kategorierne i litra d), punkt 3, i formularen til en europæisk arrestordre.
- 49 Desuden vil en bekræftende besvarelse af dette spørgsmål kunne føre til flere afslag og følgelig til færre overgivelser i strid med princippet om gensidig anerkendelse.

- 50 I tilfælde af, at de to første spørgsmål besvares benægtende, er det den forelæggende rets opfattelse, at den fortsat skal efterprøve anvendelsen af en af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), i rammeafgørelse 2002/584, på den domfældelse, der ligger til grund for dommen om fastsættelse af en samlet straf.
- 51 I denne forbindelse fremgår det af de supplerende oplysninger, der er fremsendt af den udstedende judicielle myndighed, at en retssag i første instans, der førte til domfældelsen af Sławomir Andrzej Zdźiaszek den 10. april 2012, samt en appelsag, der ikke førte til ændring af denne dom, fandt sted i Polen.
- 52 Hvad angår sagen i første instans har den udstedende judicielle myndighed fremsendt følgende oplysninger:
- Der blev afholdt 27 retsmøder i første instans.
 - Den eftersøgte person var ikke til stede under nogen af disse retsmøder.
 - Først blev den eftersøgte person repræsenteret ved to på hinanden følgende advokater, der var udpeget ex officio, og dernæst ved en advokat, som den pågældende selv havde valgt, og som var til stede i de følgende retsmøder.
 - Den eftersøgte person og den af ham valgte advokat var ikke til stede under det retsmøde, hvori dommen blev afsagt, men de blev underrettet om den afsagte doms indhold, idet de indgav en begæring om at modtage en »retlig begrundelse« for denne dom.
- 53 Ifølge den forelæggende ret kan det ikke af disse oplysninger udledes, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek i den fase af sagen, hvor han havde en advokat, der var udpeget ex officio, »var klar over den berammede retssag« som anført i artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse 2002/584.
- 54 Imidlertid forholder det sig anderledes hvad angår den fase af retssagen, hvorunder den af Sławomir Andrzej Zdźiaszek udpegede advokat gav møde, idet denne retsinstans af dette fremmøde udleder, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek rent faktisk var »klar over den berammede retssag«, og at han havde givet denne advokat »mandat [...] til at forsvare [sig] under retssagen« som omhandlet i rammeafgørelsen.
- 55 Af de af den udstedende judicielle myndighed fremsendte oplysninger fremgår imidlertid ikke, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek »[faktisk var] repræsenteret af denne advokat under retssagen«, men kun, at den nævnte advokat var til stede i retsmøderne i første instans. Desuden præciseres det på ingen måde, i hvilke af de 27 retsmøder, der blev afholdt i forbindelse med denne procedure, den af Sławomir Andrzej Zdźiaszek valgte advokat var til stede, eller hvad genstanden for disse retsmøder var. Følgelig kan det ikke alene af disse oplysninger udledes, at denne advokat var til stede under retsmøderne og rent faktisk under disse havde repræsenteret den pågældende.
- 56 Den forelæggende ret har herefter konkluderet, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen i første instans, og at ingen af de omstændigheder, der omhandles i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), i rammeafgørelse 2002/584 finder anvendelse på denne procedure.
- 57 Hvad angår sagen i appelinstansen har den udstedende judicielle myndighed fremsendt følgende oplysninger:
- Den eftersøgte person var ikke til stede under retsmødet i appelinstansen.
 - Han var blevet behørigt indkaldt til dette retsmøde.

– I retsmødet under appelsagen var den eftersøgte persons advokat til stede.

- 58 På grundlag af de af den udstedende judicielle myndighed fremsendte supplerende oplysninger, hvoraf det fremgår, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek og hans advokat var blevet underrettet om indholdet af dommen af 10. april 2012, har den forelæggende ret udledt, at den eftersøgte person »var klar over den berammede retssag« i appelsagen, og at han »havde givet et mandat [...] til at forsvare [ham] under retssagen«. Da der kun blev afholdt et enkelt retsmøde i appelininstansen, har den forelæggende ret desuden af disse samme oplysninger om, at denne advokat var til stede under retsmødet i appelsagen, udledt, at Sławomir Andrzej Zdźiaszek »faktisk [var] repræsenteret af denne advokat« under dette retsmøde.
- 59 Henset til disse elementer ser situationen således anderledes ud, alt efter om der fokuseres på proceduren i første instans eller proceduren i appelsagen, hvis det antages, at sagen i appelininstansen har været genstand for en realitetsbehandling.
- 60 Inden den forelæggende ret anmoder den udstedende judicielle myndighed om at afklare dette sidste punkt, har den rejst spørgsmålet, om appelproceduren henhører under artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 61 Denne retsinstans finder, at der er flere holdepunkter for at besvare dette spørgsmål bekræftende.
- 62 Den har i denne henseende baseret sig på ordlyden af denne bestemmelse, som ikke begrænser sin rækkevidde til proceduren i første instans, idet dennes litra c) og d) udtrykkeligt henviser til såvel »fornyset prøvelse« som »anke«. I polsk ret indebærer appelproceduren imidlertid en ny undersøgelse af sagens realitet.
- 63 En sådan fortolkning af denne rammeafgørelses artikel 4a, stk. 1, understøttes desuden af det formål, som forfølges med den nævnte bestemmelse, der, således som Domstolen fastslog i præmis 43 i dom af 26. februar 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), og i præmis 37 i dom af 24. maj 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), er at sætte den fuldbyrdende judicielle myndighed i stand til at tillade overgivelse, selv om den eftersøgte person ikke selv var til stede under den retssag, som førte til dennes domfældelse, samtidig med at retten til forsvar fuldt ud overholdes.
- 64 Retten til forsvar er nemlig en del af retten til retfærdig rettergang som omhandlet i EMRK's artikel 6 og chartrets artikel 47, således at en medlemsstat, når den har indført en appelprocedure, er forpligtet til at sørge for, at den pågældende i forbindelse med denne nyder godt af de grundlæggende garantier, der er fastsat i de nævnte bestemmelser. Selv om den pågældende således råder over muligheden for at give afkald på sin ret til forsvar, forholder det sig ikke desto mindre således, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået, at kriminalretten, som på ny skal tage stilling til den pågældende persons skyld, ikke kan afsige dom uden en direkte bedømmelse af de beviser, som fremlægges personligt af den anklagede, som ønsker at bevise, at han ikke har begået den handling, der angiveligt udgør en strafbar lovovertrædelse. I et sådant tilfælde er den blotte omstændighed, at den pågældende i første instans har kunnet udøve sin ret til forsvar, således ikke i sig selv tilstrækkelig til, at det må konkluderes, at kravene i EMRK's artikel 6 og chartrets artikel 47 er opfyldt.
- 65 Hvis den pågældende ikke selv var til stede under appelsagen, og hvis der i appelininstansen har fundet en realitetsbedømmelse sted, hvorved den pågældende på ny er blevet domfældt, eller hvor dommen fra første instans er blevet stadfæstet, er det efter den forelæggende rets opfattelse i overensstemmelse med formålet med artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at denne procedure omfattes af denne bestemmelses anvendelsesområde.
- 66 Den forelæggende ret har imidlertid bemærket, at en sådan fortolkning ikke deles af en række øvrige medlemsstater, som er af den opfattelse, at en appelsag under ingen omstændigheder er relevant med henblik på den kontrol, der skal foretages i henhold til artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

Det vil derfor kunne gøres gældende, at princippet om gensidig tillid, når det er godtgjort, at den pågældendes ret til forsvar fuldt ud er overholdt i forbindelse med proceduren i første instans, påbyder, at det antages, at den udstedende medlemsstats myndigheder ikke har tilsidesat de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i EU-retten i forbindelse med andre eventuelle procedurer. Domstolen har ikke desto mindre endnu ikke truffet afgørelse herom.

67 På denne baggrund har Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er en retssag

- i hvilken retten i den udstedende medlemsstat lægger særskilte frihedsstraffe, som den pågældende tidligere retskraftig er blevet idømt, sammen til en enkelt frihedsstraf og/eller ændrer en kumuleret frihedsstraf, som den pågældende tidligere retskraftig er blevet idømt, og
- hvori retten ikke igen har behandlet skyldsspørgsmålet,

såsom den sag, der har ført til dom om fastsættelse af en samlet straf af 25. marts 2014, en sag, der »førte til afgørelsen« i den forstand, der omhandles i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse [2002/584]?

2) Kan den fuldbyrdende judicielle myndighed

- i et tilfælde, hvor den eftersøgte person ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen
- men hvor den udstedende judicielle myndighed hverken i [den europæiske arrestordre] eller i de på grundlag af artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse [2002/584] indhentede supplerende oplysninger har givet meddelelse om anvendeligheden af en eller flere af de omstændigheder, der omhandles i litra a)-d) i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse [2002/584], i overensstemmelse med formuleringen af en eller flere af de kategorier, der omhandles i punkt 3 i litra d) i formularen til den europæiske arrestordre,

allerede af disse grunde slutte, at ingen af betingelserne i rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), er opfyldt, og allerede af disse grunde afslå at fuldbyrde [den europæiske arrestordre]?

3) Er en appelsag

- hvorunder sagens realiteter er blevet behandlet, og
- som har ført til en (ny) dom over den pågældende og/eller til stadfæstelse af afgørelsen fra første instans
- og [den europæiske arrestordre] vedrører denne doms fuldbyrdelse,

den »retssag, der førte til afgørelsen« som omhandlet i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse [2002/584]?»

Om hasteproceduren

68 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

- 69 Til støtte for sin anmodning har denne retsinstans gjort gældende, at Sławomir Andrzej Zdziasek p.t. er tilbageholdt i Nederlandene, idet han afventer udfaldet af fuldbyrdelsen af den omhandlede europæiske arrestordre, der er udstedt mod ham af de kompetente myndigheder i Republikken Polen.
- 70 Den forelæggende ret har desuden anført, at den ikke vil kunne træffe afgørelse herom, inden Domstolen har truffet afgørelse om den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse. Domstolens besvarelse af de stillede spørgsmål har følgelig en direkte og afgørende indvirkning på længden af Sławomir Andrzej Zdziaseks tilbageholdelse i Nederlandene med henblik på hans eventuelle overgivelse til fuldbyrdelse af denne europæiske arrestordre.
- 71 Det konstateres for det første, at nærværende præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584, der henhører under de områder, som er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den kan følgelig undergives den præjudicielle hasteprocedure.
- 72 Hvad for det andet angår kriteriet om den hastende karakter skal der i henhold til Domstolens faste praksis tages hensyn til den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede person på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen (jf. bl.a. dom af 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis). Situationen for den omhandlede person skal i øvrigt bedømmes ud fra den situation, der forelå på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren (dom af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 73 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid for det første ubestridt, at Sławomir Andrzej Zdziasek på dette tidspunkt var frihedsberøvet. For det andet afhænger sidstnævntes fortsatte frihedsberøvelse af afgørelsen af hovedsagen, idet den frihedsberøvelsesforanstaltning, som han er genstand for, ifølge den forelæggende rets forklaringer er blevet anordnet i forbindelse med fuldbyrdelsen af den omhandlede europæiske arrestordre.
- 74 Under disse omstændigheder har Domstolens Femte Afdeling den 8. juni 2017 efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om, at den præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure.

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første og det tredje spørgsmål

- 75 Med det første og det tredje spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, skal fortolkes således, at det vedrører appellsagen og/eller en procedure om ændring af en eller flere tidligere idømte frihedsstraffe, såsom den, der førte til den i hovedsagen omhandlede dom om fastsættelse af en samlet straf.
- 76 Med henblik på at besvare disse spørgsmål, som de er omformulerede, bemærkes, for det første, således som det følger af præmis 81, 90 og 98 i den dags dato afsagte dom, Tupikas (C-270/17 PPU), at med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« forstås således, at det i det tilfælde, hvor proceduren omfattede flere instanser, som gav anledning til på hinanden følgende afgørelser, hvoraf mindst en blev afsagt, uden at den pågældende selv var til stede, alene omfatter appelinstansen, for så vidt som den afgørelse, der blev

afsagt efter denne appelsag, traf endelig afgørelse om den pågældendes skyld samt om hans idømmelse af en straf, såsom en frihedsberøvelsesforanstaltning, efter en ny realitetsbehandling af sagens faktiske og retlige omstændigheder.

- 77 Det er korrekt, at en sådan afgørelse om domfældelse principielt har to forskellige, men forbundne led, nemlig domfældelsen og straffastsættelsen (jf. i denne retning dom af dags dato, Tupikas, C-270/17 PPU, præmis 78 og 83).
- 78 Det forholder sig ikke desto mindre således, at selv i det tilfælde, hvor længden af den idømte straf, som i hovedsagen, ændres i forbindelse med en efterfølgende procedure, er den afgørelse, der træffes efter appelsagen, som forener de karakteristika, der er nævnt i denne doms præmis 76, relevant med henblik på den kontrol, der skal foretages af den udstedende judicielle myndighed i henhold til artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 79 Af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 83 og 84 i dom af dags dato, Tupikas (C-270/17 PPU), berører den endelige domfældelse efter appelsagen nemlig direkte den pågældende persons situation, og dette så meget desto mere som den udgør det retlige grundlag for den frihedsstraf, som denne skal afsone.
- 80 Følgelig er det væsentligt, at den pågældende fuldt ud kan udøve sin ret til forsvar, før der træffes en endelig afgørelse for så vidt angår hans skyld.
- 81 Det skal endvidere tilføjes, at appelsagen, således som det ligeledes fremgår af præmis 85 og 86 i dom af dags dato, Tupikas (C-270/17 PPU), er så meget desto mere afgørende i forbindelse med artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, som en fuldstændig og effektiv overholdelse af retten til forsvar på dette tidspunkt under sagen kan afhjælpe en eventuel tilsidesættelse af denne samme rettighed under en tidligere fase i straffesagen.
- 82 Det må herefter for så vidt angår dette aspekt af det første og det tredje spørgsmål fastslås, at begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, skal forstås således, at det omhandler den appelsag, der førte til den afgørelse, som, efter en ny realitetsbehandling af sagens faktiske og retlige omstændigheder, traf endelig afgørelse om den pågældende persons skyld og idømte ham en straf, såsom en frihedsstraf, selv om den idømte straf blev ændret ved en efterfølgende afgørelse.
- 83 Dernæst skal det undersøges, om en afgørelse, som blev truffet på et senere tidspunkt i sagen, og som ændrede en eller flere tidligere idømte frihedsstraffe, i lighed med den i hovedsagen omhandlede dom om fastsættelse af en samlet straf, kan være omfattet af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 84 Således som det fremgår af de sagsakter, der er forelagt for Domstolen, berører en sådan dom, selv om den fremkommer, efter at en eller flere afgørelser har idømt den pågældende en eller flere straffe, imidlertid for det første ikke den domfældelse, som blev foretaget ved disse tidligere afgørelser, idet denne følgelig er endeligt fastslået.
- 85 Dernæst ændrer en sådan dom længden af den eller de idømte straffe. Der skal således sondres mellem foranstaltninger af denne slags og foranstaltninger vedrørende de nærmere bestemmelser for fuldbyrdelse af en frihedsstraf. Det fremgår i øvrigt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at EMRK's artikel 6, stk. 1, ikke finder anvendelse på spørgsmål vedrørende de nærmere regler for fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, bl.a. de spørgsmål, der vedrører midlertidig løsladelse (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 3.4.2012, Boulois mod Luxembourg, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, § 87).

- 86 Endelig fører en procedure, som munder ud i en afgørelse som den i hovedsagen omhandlede dom om fastsættelse af en samlet straf, som navnlig består i at ændre en eller flere straffe, som den pågældende tidligere er blevet idømt, til en ny fællesstraf, nødvendigvis til et resultat, der er mere gunstigt for den pågældende. Anvendelsen af en mildere straf kan således f.eks. besluttes efter ikrafttrædelsen af en ny lovgivning, som sanktionerer den fastsatte lovovertrædelse mindre strengt. Eller også kan de idømte straffe som følge af flere domfældelser, som hver især medfører idømmelse af en straf, kumuleres med henblik på at opnå en samlet straf, hvis længde er kortere end en sammenlægning af de forskellige straffe, der er idømt ved forskellige tidligere afgørelser.
- 87 I denne forbindelse fremgår det af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at EMRK's artikel 6 finder anvendelse ikke blot på domfældelsen, men ligeledes på fastsættelsen af straffen (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 28.11.2013, Dementyev mod Rusland, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 23). Overholdelsen af den retfærdige karakter af retssagen indebærer således en ret for den pågældende til at overvære retsforhandlingerne på grund af de store konsekvenser, som disse kan have for længden af den straf, som vil blive pålagt ham (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 21.9.1993, Kremzov mod Østrig, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, § 67).
- 88 Dette er tilfældet hvad angår en specifik procedure til fastsættelse af en samlet straf, når den ikke udgør en øvelse, der udelukkende er formel og aritmetisk, men indebærer et skøn med henblik på at afgøre straffniveauet, bl.a. ved en hensyntagen til den pågældendes situation eller personlighed eller ved formildende eller skærpende omstændigheder (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 15.7.1982, Eckle mod Tyskland, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, § 77, og 28.11.2013, Dementyev mod Rusland, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, §§ 25 og 26).
- 89 Desuden er det i denne forbindelse irrelevant, om den pågældende domstol råder over en beføjelse til at skærpe den straf, der blev pålagt tidligere, eller om dette ikke er tilfældet (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 26.5.1988, Ekbatani mod Sverige, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, § 32, og af 18.10.2006, Hermi mod Italien, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, § 65).
- 90 Det følger heraf, at en procedure, som fører til en dom om fastsættelse af en samlet straf som den i hovedsagen omhandlede, som medfører en ny fastsættelse af niveauet for tidligere afsagte frihedsstraffe, skal anses for relevant med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, når den i denne henseende giver den kompetente myndighed en skønsmargen som omhandlet i denne doms præmis 88, og når den fører til en afgørelse, som tager endelig stilling til straffen.
- 91 Eftersom en sådan procedure fastsætter længden af den straf, som den domfældte endelig skal afsone, skal sidstnævnte nemlig rent faktisk kunne udøve sin ret til forsvar med henblik på at udøve en gunstig indvirkning på den afgørelse, der skal træffes i denne henseende.
- 92 Den omstændighed, at den nye fastsættelse af straffen hypotetisk set er mere gunstig for den pågældende, er irrelevant, eftersom straffniveauet ikke fastsættes på forhånd, men afhænger af den kompetente myndigheds bedømmelse af omstændighederne i den foreliggende sag, og eftersom det netop er det niveau, der endeligt fastsættes for den straf, der skal afsones, der har afgørende betydning for den pågældende person.
- 93 Henset til de førnævnte grunde må det lægges til grund, at i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, hvor en afgørelse efter en appelsag, hvorunder sagens realitet har været genstand for en fornyet prøvelse, endeligt har taget stilling til den pågældende persons skyld, og som følge heraf ligeledes har idømt ham en frihedsstraf, hvis niveau imidlertid er blevet ændret ved en efterfølgende afgørelse truffet af den kompetente myndighed, efter at denne har udøvet sin skønsmargen på området, og som endeligt fastsætter straffen, skal der tages hensyn til begge disse to afgørelser med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

- 94 Således som det følger af henholdsvis præmis 76-80 og 90-92 i denne dom, skal der nemlig tages hensyn til overholdelsen af retten til forsvar såvel hvad angår domfældelsen (jf. denne doms præmis 76-80) som hvad angår den endelige fastsættelse af straffen (jf. denne doms præmis 90-92), og når disse to aspekter, der i øvrigt er tæt forbundet, adskilles, skal de endelige afgørelser, der afsiges i denne henseende, begge to på samme måde, være genstand for den kontrol, der kræves i den nævnte bestemmelse. Denne bestemmelse tilsigter nemlig netop at forstærke de pågældende personers processuelle rettigheder ved at sikre, at deres grundlæggende ret til en retfærdig rettergang garanteres (jf. i denne retning dom af dags dato, Tupikas, C-270/17 PPU, præmis 58 og 61-63), og disse krav gælder, således som anført i denne doms præmis 87, såvel for domfældelsen som for fastsættelsen af straffen.
- 95 I øvrigt har en sådan fortolkning ingen praktiske ulemper, for så vidt som formularen til en ensartet model for en europæisk arrestordre, vedlagt som bilag til rammeafgørelse 2002/584, således som anført af generaladvokaten i punkt 55 i forslaget til afgørelse, kræver fremlæggelse af oplysninger vedrørende begge disse aspekter. Den førnævnte fortolkning kan følgelig ikke besværliggøre den udstedende judicielle myndigheds opgave.
- 96 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det tredje spørgsmål besvares med, at begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, i en situation som den i hovedsagen omhandlede skal fortolkes således, at det ikke blot omfatter den retssag, som gav anledning til appelafgørelsen, når denne efter en ny undersøgelse af sagens realitet endeligt har taget stilling til den pågældende persons skyld, men ligeledes en efterfølgende procedure, såsom den, der førte til den i hovedsagen omhandlede dom om fastsættelse af en samlet straf, som førte til den afgørelse, som endeligt ændrede niveauet for den oprindeligt idømte straf, for så vidt som den myndighed, der traf denne sidstnævnte afgørelse, i denne forbindelse havde en vis skønsbeføjelse.

Om det andet spørgsmål

- 97 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den tillader den fuldbyrdende judicielle myndighed at afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre alene af den grund, at hverken formularen til en ensartet model for den europæiske arrestordre, der er vedlagt som bilag til denne rammeafgørelse, eller de supplerende oplysninger, der er opnået fra den udstedende judicielle myndighed i medfør af rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, indeholder tilstrækkelige oplysninger, som gør det muligt for den at godtgøre, at der foreligger en af de situationer, der er omhandlet i samme rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, litra a)-d).
- 98 Med henblik på at give et hensigtsmæssigt svar på dette spørgsmål bemærkes, at den efterprøvelse, der kræves i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 principielt skal vedrøre den sidste retssag, hvori sagen blev realitetsbehandlet, og som førte den endelige domfældelse af den pågældende (jf. i denne retning dom af dags dato, Tupikas, C-270/17 PPU, præmis 81, 90 og 91). I det særlige tilfælde, der blev undersøgt i forbindelse med svaret på det første og det tredje spørgsmål, hvor niveauet for den oprindeligt idømte straf blev ændret endeligt i medfør af en ny procedure, der indebar udøvelsen af et skøn, er begge disse procedurer, således som det fremgår af denne doms præmis 93, 94 og 96, relevante i denne forbindelse.

- 99 Følgelig er det i forhold til den første af disse procedurer eller, i givet fald, i forhold til disse to procedurer, at den udstedende judicielle myndighed skal fremsende de oplysninger, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 100 Det følger heraf, at den fuldbyrdende judicielle myndighed som en følgevirkning heraf skal begrænse sin undersøgelse til de procedurer, der er omhandlet i den foregående præmis, med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i denne rammeafgørelse.
- 101 Henset til den i denne bestemmelse indførte ordning, og således som det fremgår af resten af bestemmelsens ordlyd, har den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det af den europæiske arrestordre fremgår, at de betingelser, der er fastsat i den nævnte bestemmelses litra a), b), c) eller d), er opfyldt.
- 102 Når det er godtgjort, at der foreligger en af de omstændigheder, der er omhandlet i de nævnte litra a)-d), har den fuldbyrdende judicielle myndighed pligt til at foretage en fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, uanset at den pågældende ikke har været til stede under den retssag, der førte til afgørelsen (jf. i denne retning dom af dags dato, Tupikas, C-270/17 PPU, præmis 50, 55 og 95).
- 103 I tilfælde af, at denne myndighed finder, at den ikke råder over tilstrækkelige oplysninger til, at den med føje kan træffe afgørelse om overgivelse af den pågældende person, påhviler det den at gøre brug af artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 ved at anmode den udstedende judicielle myndighed om straks at fremsende de supplerende oplysninger, den finder nødvendige for at kunne træffe afgørelse om overgivelsen.
- 104 I tilfælde af, at den på dette tidspunkt fortsat ikke har opnået de krævede garantier hvad angår overholdelse af den pågældende persons ret til forsvar under den relevante procedure, råder den fuldbyrdende judicielle myndighed over en mulighed for at afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre.
- 105 Ikke alene kan denne myndighed nemlig ikke acceptere en tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, men den skal ligeledes, således som det fremhæves i artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, sørge for, at de frister, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 17, for at træffe afgørelsen vedrørende besvarelsen af den europæiske arrestordre overholdes, således at det ikke kan kræves, at den atter gør brug af den nævnte artikel 15, stk. 2 (jf. i denne retning dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 97).
- 106 I denne sammenhæng skal det imidlertid fremhæves, at artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter en fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, og at de tilfælde, der er omhandlet i den nævnte artikels stk. 1, litra a)-d), er tænkt som undtagelser til denne fakultative grund til at undlade anerkendelse (jf. i denne retning dom af dags dato, Tupikas, C-270/17 PPU, præmis 50 og 96).
- 107 Under disse omstændigheder har Domstolen allerede haft lejlighed til at præcisere, at den fuldbyrdende judicielle myndighed selv efter at have konstateret, at disse tilfælde ikke dækker situationen for den person, der er genstand for den europæiske arrestordre, kan tage andre omstændigheder i betragtning, på grundlag af hvilke den kan sikre sig, at overgivelsen af den pågældende ikke indebærer en tilsidesættelse af dennes ret til forsvar (jf. i denne retning dom af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, præmis 50 og 51).

- 108 Rammeafgørelse 2002/584 forhindrer således ikke den fuldbyrdende judicielle myndighed i at sikre sig, at den pågældende persons ret til forsvar overholdes, ved behørigt at tage hensyn til samtlige de omstændigheder, der karakteriserer den sag, som den er forelagt, herunder de oplysninger, som den selv kan råde over.
- 109 Henset til de ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i det tilfælde, hvor den pågældende ikke selv har været til stede under den relevante procedure eller, i givet fald, under de relevante procedurer med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i denne rammeafgørelse, og hvor hverken de oplysninger, der er indeholdt i formularen til en ensartet model for den europæiske arrestordre, der er vedlagt som bilag til den nævnte rammeafgørelse, eller de oplysninger, der er indhentet i medfør af samme rammeafgørelses artikel 15, stk. 2, indeholder tilstrækkelige oplysninger med henblik på at godtgøre, at der foreligger en af de situationer, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), i rammeafgørelse 2002/584, råder over muligheden for at afslå at fyldbyrde den europæiske arrestordre.
- 110 Denne rammeafgørelse forhindrer imidlertid ikke denne myndighed i at tage hensyn til samtlige de omstændigheder, der karakteriserer den sag, som den er forelagt, med henblik på at sikre, at den pågældendes ret til forsvar overholdes under den eller de relevante procedurer.

Sagsomkostninger

- 111 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

- 1) Begrebet »retssag, der førte til afgørelsen« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at det ikke blot omfatter den retssag, som gav anledning til appelafgørelsen, når denne efter en ny undersøgelse af sagens realitet endeligt har taget stilling til den pågældende persons skyld, men ligeledes en efterfølgende procedure, såsom den, der førte til den i hovedsagen omhandlede dom om fastsættelse af en samlet straf, som førte til den afgørelse, som endeligt ændrede niveauet for den oprindeligt idømte straf, for så vidt som den myndighed, der traf denne sidstnævnte afgørelse, i denne forbindelse havde en vis skønsbeføjelse.
- 2) Rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i det tilfælde, hvor den pågældende ikke selv har været til stede under den relevante procedure eller, i givet fald, under de relevante procedurer med henblik på anvendelsen af artikel 4a, stk. 1, i denne rammeafgørelse, og hvor hverken de oplysninger, der er indeholdt i formularen til en ensartet model for den europæiske arrestordre, der er vedlagt som bilag til den nævnte rammeafgørelse, eller de oplysninger, der er indhentet i medfør af samme rammeafgørelses artikel 15, stk. 2, indeholder tilstrækkelige oplysninger med henblik på at godtgøre, at der foreligger en af de situationer, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d), i rammeafgørelse 2002/584, råder over muligheden for at afslå at fyldbyrde den europæiske arrestordre.

Denne rammeafgørelse, som ændret, forhindrer imidlertid ikke denne myndighed i at tage hensyn til samtlige de omstændigheder, der karakteriserer den sag, som den er forelagt, med henblik på at sikre, at den pågældendes ret til forsvar overholdes under den eller de relevante procedurer.

Underskrifter

- i — På grund af en teknisk fejl var litra d) i standardmodellen til en europæisk arrestordre, der er vedlagt som bilag til rammeafgørelse 2002/584, og som er gengivet i denne doms præmis 21, gengivet på fransk. Den danske udgave af det pågældende litra d) er nu indsat i præmis 21.